

afspeelt. — Nu eerst beseft ze, dat ze een ouden partner heeft. — Voortdurend wordt er opnieuw champagne besteld, de bankbiljetten voor de porceleinen schaal bestemd, fladderen over de tafel, maar het geeft haar alles geen vreugd. — Zij staart op hem neer, en ziet hem nu opeens, zooals hij is, een onmachtige grijsaard, met zijn roode gelaat, dat wel een mombakkes lijkt, met zijn al wezenloozere glunderende oogen, een die niet mee bewegen kan in den modernen dans, en ze vraagt zich, ontsteld af, wat haar bewogen heeft, dat zij zich zoo ondoordacht heeft laten meeslepen in dit raar en onwezenlijk avontuur. —

Een nieuwe dans wordt aangekondigd. En een jong zee-officier, die over de schouder heen van zijn vorige danseuse, naar het prachtige Joodsche meisje al herhaaldelijk had gegluurd, stevent in rechte lijn op de vergeten tafel, stelt zich voor, slaat de hakken tegen elkaar, salueert. Van Rupelmonde ziet de wanhoop in haar oogen, hij mag niet weigeren — en reeds is zij heengegaan, met loom, genietend gebaar haar kleine hand neervlijend op den schouder van den jongen.

De dans gaat voort, de klanken heroveren de zaal met hun geschetter. De paren deinen af en aan en raken hoe langer zoo meer verloren in de rhythmische beweging.

Dán.... eensklaps gebeurt er iets onverwachts, dat even de paren den tred doet inhouden. De eenzame oude man, in den hoek van de zaal zoekt en tast om zich heen, richt zich op in zijn volle lengte; men ziet hem wenken en gebaren, en een gierende stem, tracht de muziek te overtreffen: „Rosa, Rosa, waar is de porceleinen schaal?” — Maar de muziek is sterker dan zijn bevend geluid, en hij zinkt weer ineem, overmand door dronkenschap en vermoeyenis.

Daar zit dan de oude secretaris, verloren in het rumoer, hij zit te knikbollen, met zijn wandelstok tusschen zijn beenen, de ivoren knop weerspiegelt de duizend bewegingen en staart vragend en schuldeloos zijn meester aan. —

Hij raakt zijn oriënteringsvermogen kwijt, hij weet niet veel anders meer dan deinen en wentelen van menschen om elkaar heen, en over elkaar heen vallen van kleuren en schijnen en voorwerpen. Van alle kanten dringt het op hem aan en wijkt het weer van hem. —

Hij staart met ziellooze oogen en zit op zijn stoel, en hikt. En onder deze omstandigheden zal niemand er zich over verwonderen, dat hij het nauwelijks heeft bespeurd, hoe zijn schoone van arm tot arm wordt gedragen en haar verwezen minnaar evenzeer vergeet, als de verloren porceleinen schaal.

Zoo is de avontuurlijke secretaris dan, aan het einde van dien schoonen dag, overgelaten aan zijn stok, de eenige, die hem trouw bleef, gedurende deze débacle. Zoo zit hij daar dan en steeds vlekkinger en veelvuldiger van vormen en kleuren en bewegingen wordt de dans om hem heen, steeds